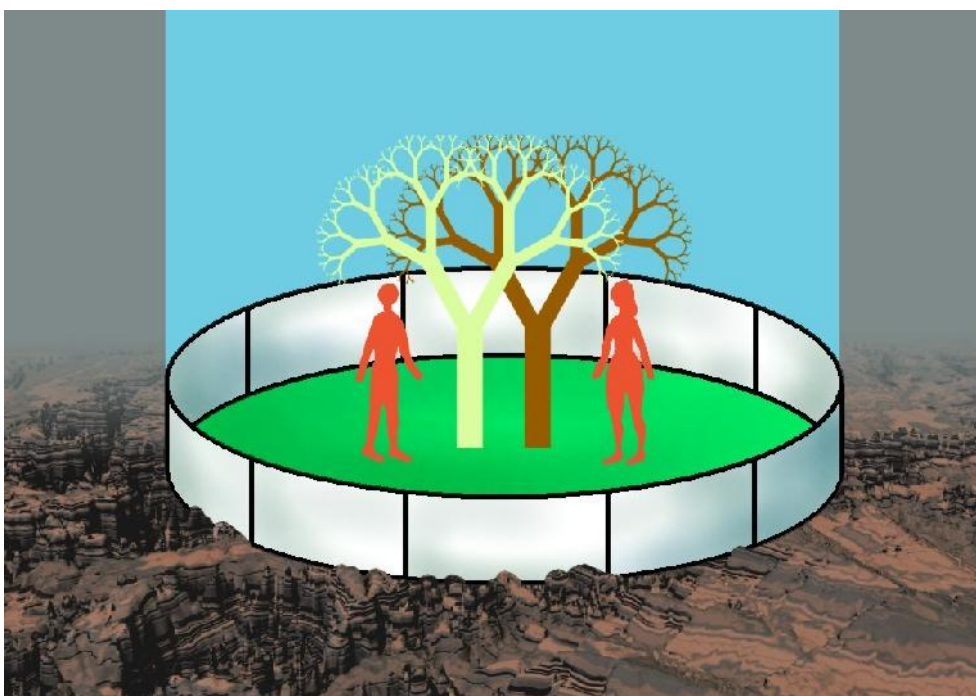

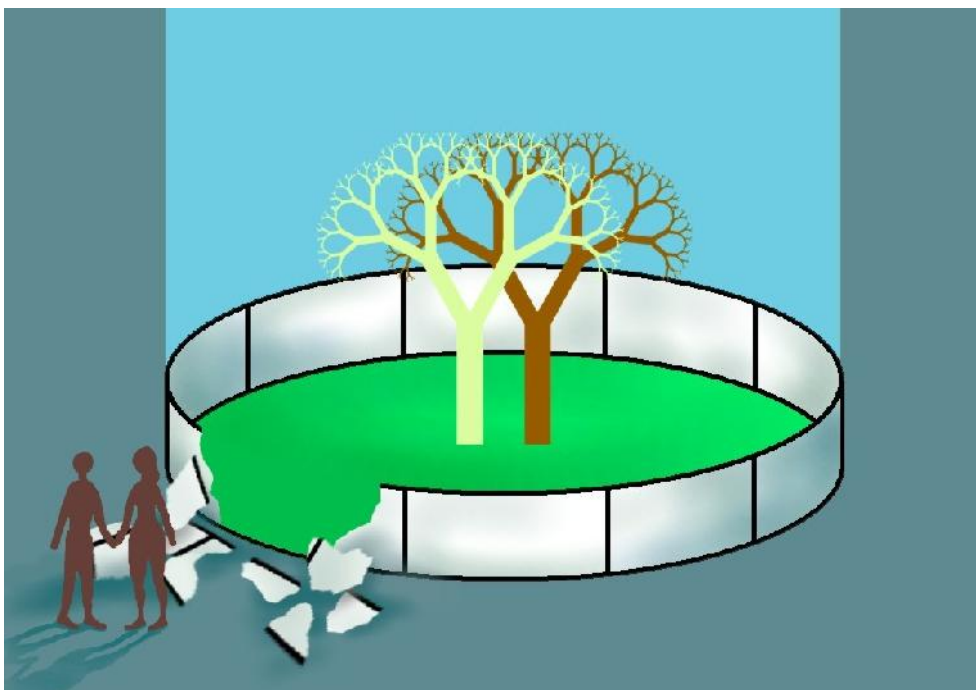
33. CELKOVÝ SCÉNÁŘ

Jak tento úplný proces proměny podle 2Pt1:5-7 zapadá do celkového biblického scénáře o spasení? Jaký je jeho vztah k Desateru Božích přikázání a ke Stromu života? Znovu se vrátím ke vděčnému modelu s metaforou Rajské zahrady jako živé buňky. (viz. kap.13.) Základní strukturou každé živé buňky (také všech atomů, jednoduchých i složitých organismů včetně člověka, ale i kosmických soustav) je vztah **jádro – obal**. Také Rajská zahrada měla tuto základní strukturu. Ve svém jádře měla Strom života (DNA) a jejím obalem byla ohrada (buněčná membrána), která oddělovala místo přítomnosti Boží slávy a přízně od okolního světa. Celý stvořený prostor vesmíru není totiž vyplněn životem beze zbytku, to by Bůh na počátku stvořil dvě NEBE, jedno nahoře a druhé dole. Život není na ZEMI rozptýlen stejnoměrně, ale má vždy konkrétně ohraničené tělo. Toto ohraničení měl také pozemský ráj. Bez ohledu na naše vžitě představy vidím symbolicky okolní svět mimo zahradu Eden jako svět bez Boha a tedy bez života. Na mém režijně-hereckém aranžmá pohybu člověka v takto modelově definovaném scénickém prostoru si můžeme snadno a srozumitelně ukázat celý metapříběh lidstva ve vztahu k Bohu a k věčnému životu.

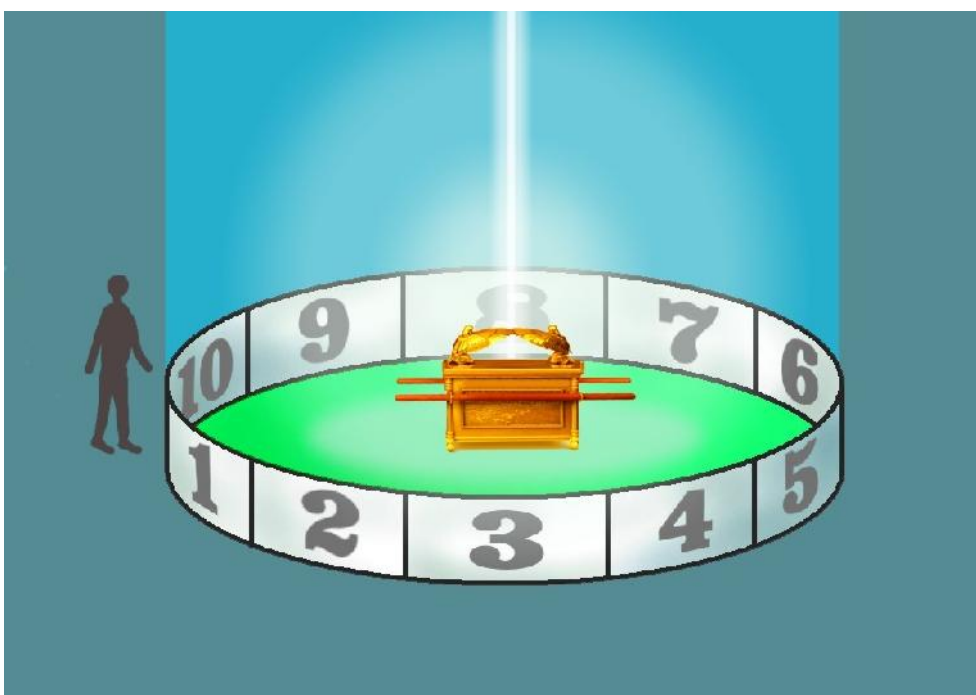

Adam s Evou žili v ráji pod stálou Boží přízní a požehnáním. Člověk nemusel Boha hledat nebo volat, byl s ním v nepřetržitěm kontaktu a mohl s ním kdykoliv nerušeně mluvit. Dnešní modlitbu také chápeme jako rozhovor s Bohem, ale náš rozhovor je dnes narušen HŘÍCHEM a je jen slabým odvarem toho, co Adam původně mohl s Bohem zakoušet. Teď neřeším otázku, jestli zahrada Eden existovala reálně, nebo je jen názorným obrazem duchovních vztahů. Pro mne je koncepčně důležitější ta duchovní názornost. Pokud sdílím s jinými představu fyzicky reálné zahrady, pak je tu otázka: Směl Adam svobodně odejít ze zahrady, projít se třeba po poušti, podívat se do hor, nebo vyplout na moře? V takové zahradě by totiž platila jiná realita, než jakou známe dnes, např. poznání rostlo na stromě apod. Takovou fyzickou realitu, ve které je možné cokoliv nemožného, si vůbec netroufám posuzovat. Pokud však smím obraz ráje v Písmu brát jako názorně symbolické vyjádření duchovních vztahů, pak touto zahradou byla bezesporu celá Bohem požehnaná planeta. Já sám se přikláním k této názorné variantě a moje zobrazení je právě tímto symbolickým vyjádřením duchovních vztahů. Ohrada vymezuje zónu života na ZEMI, proto neznamená žádné omezení svobody, ale spíše její ochranu. Šedá zóna mimo ni pak představuje místo

HŘÍCHU bez Boží přízně zcela mimo přítomnost Boží slávy. Ohrada vlastně zobrazuje smlouvu s Bohem, jejíž porušení vedlo k destrukci kontinuity zóny života, došlo doslova k **poranění živého těla**, k vylití jeho obsahu a k následné „duchovní smrti“ ráje.

Hříchem se Adam s Evou ocitli mimo ráj, který tím ztratil svou soudržnost nerušeného života v Bohu a to trvá dodnes. Ráj brzy zplaněl a Strom života „odešel“ do NEBE. Bůh nemohl připustit, aby HŘÍCHEM porušený člověk jedl ze Stromu života a měl život věčný ve stavu porušenosti, proto musel být vyhnán z ráje. Vyhnání z Ráje bylo vlastně projevem velké milosti. Funkce obou stromů se prohodila. Zakázaným ovocem se rázem stal Strom života. To nebylo za trest, ale z milosti, aby Adam nezůstal věčně živý ve své porušenosti. Bylo to technicky nutné k tomu, aby zůstala šance pro plán spasení člověka. Adam s Evou a s nimi celé lidstvo HŘÍCHEM přišli o možnost proměny v nebešťana a tím i o reálný vstup do nebeských příbytků.

Bůh se však ve své lásce slitoval nad člověkem a okamžitě zahájil plán záchrany. Rozhodl se poslat na ZEM svého jediného Syna, aby svou zástupnou obětí na kříži za hříchy světa daroval lidem novou příležitost ke vstupu do NEBE.

Jako doskočiště pro výsadek svého Syna si Bůh nepoužil rozestavěnou Bábelskou věž, ale Desatero Božích přikázání, kterým Bůh názorně vytýčil jasnou hranici mezi HŘÍCHEM a svatostí (bezhříšností) svého Syna.

Desatero kopíruje ohradu ztraceného ráje, ale stromem života je Kristus.

Bůh Desaterem vykolíkoval hájemství nového náhradního ráje pro působení svého Syna. Boží sláva se až do ukřižování Ježíše Krista ukazovala pouze při schráně úmluvy ve svatyni svatých Jeruzalémského chrámu a občas zaplavovala i celé chrámové nádvoří. (Bible popisuje, jak náročná a životu nebezpečná byla manipulace se schránou úmluvy a vstup do svatyně svatých.)

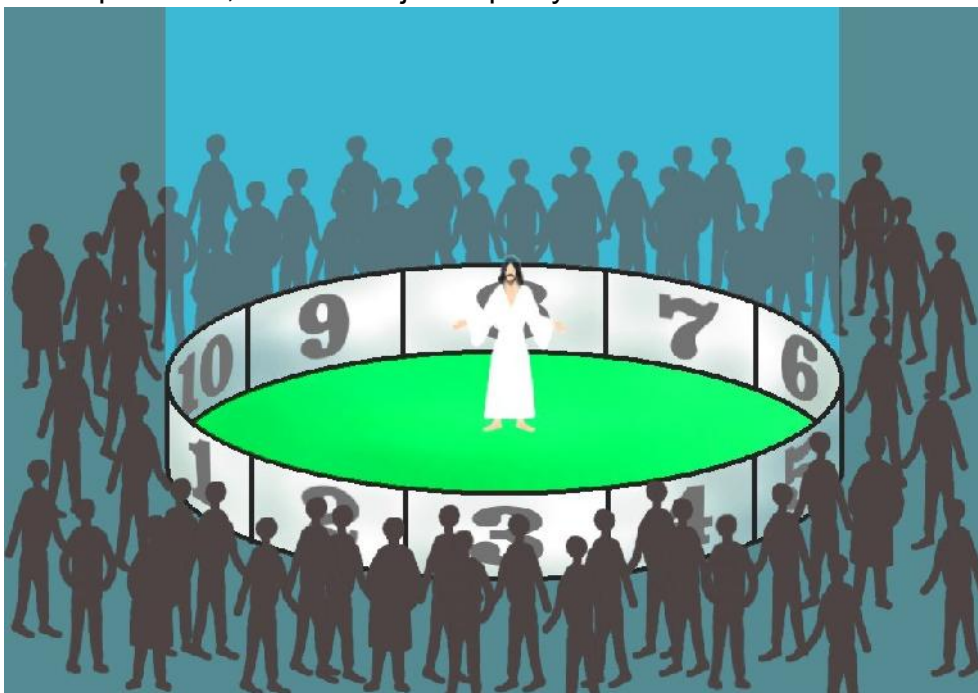
Nikdo z lidí se totiž nemohl pouhým dodržováním zákona dostat do její blízkosti. Desatero nebylo dáno proto, abychom ho splnili, ale proto, abychom ho nesplnili, abychom si na něm uvědomili svou naprostou nedostatečnost a nezpůsobilost zalíbit se Bohu. Je to tak nemožné, asi jako vstoupit do zahrady deseti brankami současně ze všech stran.

Kdo by totiž zachoval celý zákon, a jen v jednom přikázání klopýtl, provinil se proti všem.

Jak 2:10

Postavička na obrázku představuje zároveň situaci dnešních pravověrných Židů, kteří zůstávají stát před Božím zákonem. Ten se jim stal kamenem úrazu a proměnil se jim v „zed' nářků“, která je nechce pustit dál, blíž k Bohu.

Víme, že Desatero samo život nedává, bylo dáno kvůli Ježíši Kristu, aby Židé podle něho na něm snad rozpoznali, že on jediný z lidí vyhovuje všem požadavkům zákona a podle toho také snad lépe uvěřili, že on sám je tím pravým dárce věčného života.

O Ježíši Kristu se velmi často v církvích učí, že přišel naplnit zákon:

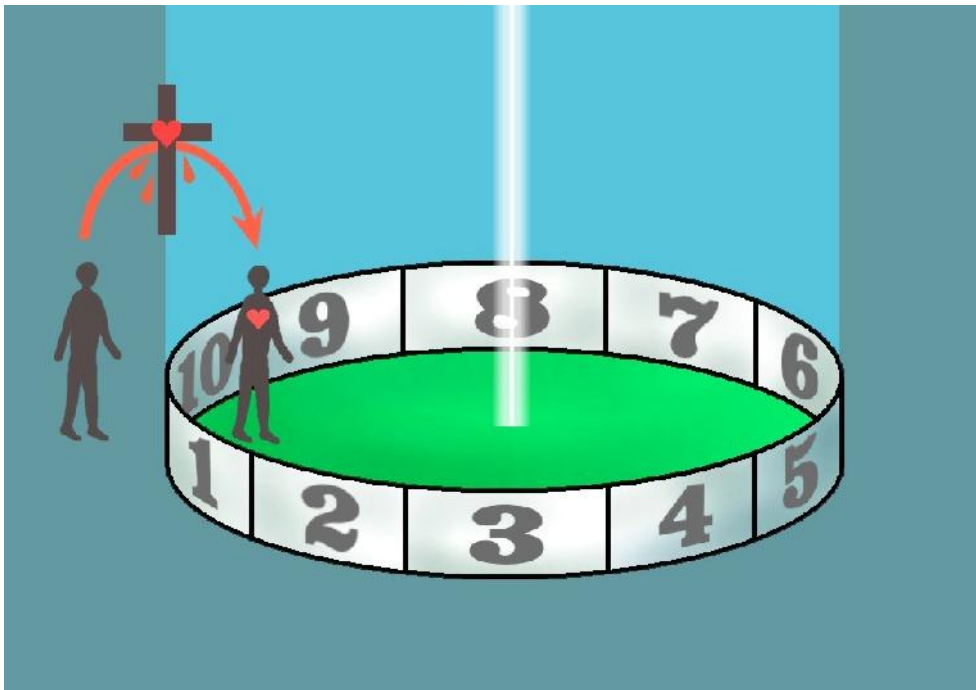
Nedomnívejte se, že jsem přišel zrušit Zákon nebo Proročky; nepřišel jsem zrušit, nýbrž naplnit.

Mat 5:17

Je třeba to správně pochopit, Ježíš nepřišel za nás a za naše hříchy splnit Desatero svým vlastním výkonem náročného dodržování. Ježíš už v té naplněnosti přišel, on už měl vše splněno dopředu z definice své nebeské podstaty. Ježíš potvrzoval zákon tím, čím sám byl, musel si jen dát pozor, aby nepodlehł satanovu pokušení jako Adam v prvotním ráji.

Ježíš v této zkoušce obstál a mohl tak nastoupit cestu svého poslání. Obrázek ukazuje rozdíl v duchovní identitě nikoliv fyzickou pozici. Nikdo zatím nemohl být spolu s Kristem v jeho duchovní pozici tam, kde stál on, ani jeho učedníci ne. Ježíš se fyzicky dotýkal nemocných a posedlých, vzkládal na ně ruce, uzdravoval je z nemocí, vymítal demony a kázal jim přicházející království Boží, ale ostatní nebyli duchovně tam, kde stál on.

V „Kázání na hoře“ dokonce přitvrdil víc než Desatero a tak zvýšil jeho náročnost, aby ukázal, že nejde jen o morálku, ale o novou identitu, ke které plnění Desatera už nestačí.

V ohradě Desatera nejsou žádné dveře. Přes tuto ohradu můžeme být pouze přeneseni nějakým zázrakem z Boží milosti. Ježíš byl lidmi nespravedlivě odsouzen a jako zločinec potupně popraven ukřižováním za hradbami města. Ale Bůh si tuto popravu použil jako obětní akt vykoupení za hříchy světa. Z římského mučidla se stal obětní oltář. Jeho prolitá krev nás očišťuje od každého hříchu, výkupné za HŘÍCH bylo zapláceno, došlo k velké záměně. Naše hříchy přešli na něj a jeho spravedlnost na nás a na všechny, kteří uvěřili tomuto daru milosti. Naše identita se před Bohem rázem mění. Skrze Kristovu prolitou krev jsme Bohem spatřováni spravedlivými i bez plnění skutků přikázaných Desaterem.

V tom je ta veliká Boží milost. Jsme doslova přeneseni přes zeď Desatera z hájemství Adamova HŘÍCHU do hájemství Kristovy svatosti:

On nás vysvobodil z moci tmy a přenesl do království svého milovaného Syna.

Kol 1:13

Evangelium milosti má skandální povahu. Abychom byli přeneseni do Kristova hájemství, nemusíme se prokazovat ničím jiným než jen vírou a vyznáním osobní smlouvy s Kristem. Náš lidský duch je oživen Duchem svatým i když naše duše i tělo stále ještě vězí v hříchu, přesto jsme přeneseni a započtení mezi svaté.

Milost nás právně osvobozuje před Božím soudem od plnění Desatera. Kdo vyznáním víry přijme Kristova Ducha do svého nitra, má vlastně „de-jure“ splněno spolu s ním a také se okamžitě ocitl tam, kde je on. No není to skandál? Zatím nemluvíme o tom, že tato milost nás také motivuje k lásce a dalšímu následování Pána Ježíše.

Jaký v tom všem má význam Desatero? Další obrázek ukazuje, jak by vypadala situace Ježíše Krista a židů kolem něho, kdyby nebylo Desatera. Mám za to, že takto podobně to dnes vidí někteří křesťané, kteří význam Desatera už zcela zrušili. Ježíš sám ovšem o Desateru prohlásil:

Kdo by tedy zrušil jediné z těchto nejmenších přikázání a tak učil lidi, bude v království nebeském vyhlášen za nejmenšího; kdo by je však zachovával a učil, ten bude v království nebeském vyhlášen velkým. **Mat 5:19**

Jak tomu porozumět? Desatero bylo dáno kvůli poznání HŘÍCHU, milost se stala v Kristu kvůli hříšníkům. Obojí se nějak váže k HŘÍCHU a obojí také na něm společně participuje. Desatero vlastně **vymezuje hájemství milosti**. Bez Desatera by totiž nebylo kam být z milosti přeneseni. Byl by tu jen 100% svatý Ježíš a 0% svatí „svévolníci“ i „spravedliví“ kolem něho, měřeno mírou Kristovy nebeské svatosti a věčného života.

Pak by do hájemství Kristova patřili buď úplně všichni lidé na ZEMI, nebo jen ti, co už jsou v NEBI. Chyběl by zde nezbytný prostor pro proces proměny z pozemské do nebeské podoby. Ježíš by pak byl na ZEMI podoben Stromu života bez Rajske zahrady uprostřed pouště a znovu bychom se ho nesměli ani dotknout jako schrány úmluvy a ani on nás, jinak by nás jeho svatost zabila. Kdyby to možné bylo, pak by Ježíš opravdu mohl přijít, už když se stavěla Bábelská věž a Desatera (a jeho naplnění) by nebylo třeba.

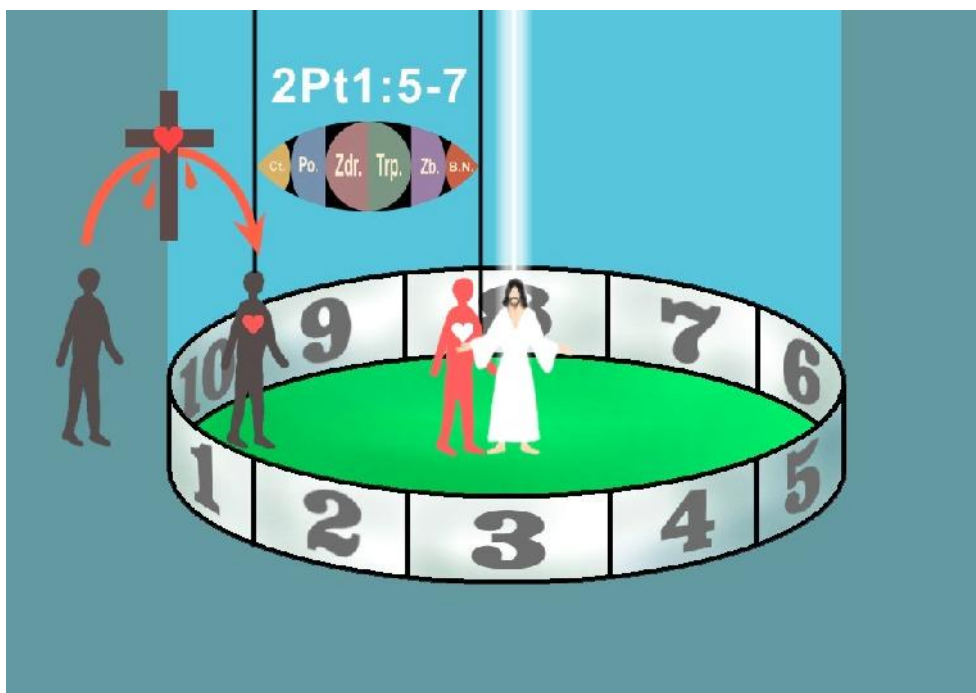
Desatero sice jen mrtvým morálním způsobem vytyčuje rozhraní HŘÍCHU mezi životem a smrtí (mezi místem Boží slávy a místem bez ní), ale tím zároveň také vymezuje duchovní hájemství těla Kristova. Kdo je v Kristu, je vlastně skryt uvnitř Desatera, neboť on je ze své přirozeně-nadpřirozené podstaty jeho naplněním.

Pak ovšem zákon už nemáme před očima jako překážku v nutnosti jeho dodržování, ale kryje nám záda před pokušením a návratem do světa. Jde o duchovní prostor ochráněného krytí pro nutný proces proměny hříšníka. Vždyť do tohoto hájemství jsme milostí přeneseni se všemi svými hříchy! Ježíš nás k sobě (do sebe) přijímá takové, jací jsme.

V tomto prostoru se ocitáme ne jen prostřednictvím osobní smlouvy se samotným Kristem, ale také smlouvou své osobní příslušnosti k jeho tělu – církvi.

Poslední obrázek scénáře ukazuje, jaká nás ještě čeká cesta od počátečního očištění krví kříže včetně přenesení do Kristova hájemství a mezi opravdovým chozením v Kristu v celém způsobu života. Je to dlouhý čas postupného proměňování do nebeské podoby podle Kristova vzoru. Až teprve v této fázi scénáře a ne dříve, přichází ke slovu 2Pt1:5-7.

Obrátí-li se hněvivý občan, máme hned v církvi o jednoho hněvivého (ač znovuzrozeného) křesťana víc a čeká ho proces vnitřního uzdravení. Obrátí-li se ve všech ohledech „slušný občan“, čeká ho možná ještě náročnější proces proměny, protože jeho morální „občanská slušnost“ mu do Kristova charakteru rozhodně stačit nebude.

Čili proces proměny podle 2Pt1:5-7 může nastat teprve po přenesení do Krista, nikoli před ním či kvůli němu. Červené srdíčko v černém (hříšném) panáčkoví na obrázku je Duch svatý, který mu byl dán do srdce na základě smlouvy s Kristem a Duch svatý začíná pracovat podle 2Pt1:5-7 na postupné proměně celé jeho duše.

Proměna našeho charakteru se šíří z našeho nitra do celé duše i ven z těla a nikoli z vnějšku dovnitř. Tento proces proměny je možno nastoupit pouze v Duchu svatém, kterého jsme nejprve vírou přijali do svého nitra, ale také pouze v Kristově hájemství (těle). Mimo tento prostor může Duch svatý s neobráceným křesťanem vykonat jen málo věcí na jeho vnitřní proměně. Může nanejvýš vyslyšet jeho modlitby a do určité míry žehnat jeho životu, ale jinak mu nezbyvá, než trpělivě čekat venku za dveřmi na jeho rozhodnutí k obrácení, aby mohl vstoupit dovnitř. Jinak k té skutečné vnitřní proměně prakticky nemůže dojít vůbec.

Hle, stojím přede dveřmi a tluču; zaslechne-li kdo můj hlas a otevře mi, vejdu k němu a budu s ním večeřet a on se mnou. Zj 3:20

Naší metou je nebeská dokonalost v Kristu

Proč musíme v jistotě spasení podstupovat tento proces proměny charakteru? Nemusíme! Ale přijdeme o dědictví. A pak také: Víra je jako jízda na kole. Pokud se zastavíme, jistě spadneme, svět nás pohltí a můžeme přijít ne jen o dědictví, ale i o to holé spasení jako ti na poušti (viz. 1Kor 10:1-12). To je Pavlova výstraha. Snažit se udržet v jistotě spasení bez vnitřní proměny musí dát paradoxně více práce a starostí, než chodit s Bohem.

Pravé chození s Pánem by mělo být srdeční záležitostí a předmětem osobní touhy. Kdo se promění jen málo, přijde o dědictví, sám bude sice spasen, ale jen jako skrze oheň.

Spasení je jen jedno, ale podíl na dědictví ve slávě je odstupňovaný podle ohně soudu:

Když mu dílo shoří, utrpí škodu; sám bude sice zachráněn, ale projde ohněm.

1Kor 3:15

Proto je dobré, prozíravé a Bohu milé usilovat pokud možno o co největší dokonalost. Vždyť vstup do nebeských příbytků není bez této dokonalosti vůbec možný a už zde na ZEMI máme příležitost spolurozhodovat o její míře a nemusíme čekat až na výsledek Božího soudu:

Bud'te tedy dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec.

Mat 5:48

A vytrvalost at' je dovršena skutkem, abyste byli dokonalí a neporušení, prosti všech nedostatků.

Jak 1:4

... ale jako je svatý ten, který vás povolal, bud'te i vy svatí v celém způsobu života. Vždyť je psáno: ‚Svatí bud'te, neboť já jsem svatý.‘

1Pt 1:15-16

To, co Ježíš za nás vykonal na kříži na Golgotě „**de-jure**“, v posledku s námi stejně chce Duch svatý dokonat také „**de-fakto**“, protože do NEBE s námi nemůže vejít nic nečistého. Tedy v NEBI musíme mít i to Desatero splněno na 100% a možná ještě něco navíc.

No to zní hrozně! Naštěstí Duch Kristův v nás má tuto podstatu už v sobě obsaženou. Mít ji však jenom ve svém nitru nestačí, je třeba, aby tato podstata také postupně obsadila celou naši duši, ba dokonce zářila z našeho těla ven. Ze srdce ven je ovšem dost dlouhá cesta a právě tu se nám Petr pokusil popsat v 2Pt1:5-7. Až teprve po zvládnutí této cesty můžeme být Bohem spatřováni jako svatí a dokonalí v celém způsobu života (to je ta červená postavička s bílým srdcem na posledním obrázku scénáře).

Máte-li tyto vlastnosti a rozhojňují-li se ve vás, nezůstanete v poznání našeho Pána Ježíše Krista nečinní a bez ovoce. - - - Tak se vám široce otevře přístup do věčného království našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista.

2Pt1:8 a 11

Obvyklá námitka:

Copak to může někdo v životě stihnout? Jak to potom bylo s tím lotrem na kříži, který až v posledním okamžiku svého života uznal svou vinu a Kristovu nevinu a byl přijat?

Tato cesta zdokonalování lidské duše vlivem Ducha svatého k nebeské nepomíjitelosti jistě nekončí okamžikem naší tělesné smrti. V jistém smyslu se toto naše proměňování (na základě našeho pozemského rozhodnutí) začne reálně naplňovat teprve až po smrti a bude nakonec završeno darem nového těla a vstupem do nebeských příbytků.

Boží milost nám poskytuje novou příležitost nastoupit v Kristu tento proces proměny právě tím, že nám hříšníkům otvírá přístup do Kristova pozemského způsobu života.

Význam milosti je nesmírný, bez ní a bez Kristovy oběti na kříži by tento proces proměny vůbec nebyl možný.

My však máme směřovat výš, až k nebeské dokonalosti v Kristově charakteru, to je naše konečná meta a již teď smíme čerpat závdavky z těchto nebeských zdrojů:

Kdo v Synu zůstává, nehřeší; kdo hřeší, ten ho neviděl ani nepoznal.

1J 3:6

Tomuto verši rozumím tak, že v té oblasti našeho života, do které jsme už pozvali Pána a platí o ni Gal 2:20 (Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus.) už nehřešíme. U každého se však vždy najde ještě jedna oblast a po jejím zvládnutí ještě další, takže stále máme příležitost s Pánem něco řešit. To je program na celý zbývající život. Tomuto účelu slouží celý rozšířený seznam vlastností v minulé kapitole o 2Pt1:5-7, který je v tomto scénáři názorně umístěn až na úplný konec celého procesu spasení.

HLAVNÍ MYŠLENKY TÉTO KAPITOLY:

Okolní svět mimo zahradu Eden chápou symbolicky jako svět bez Boha a tedy bez zdroje života.

Adam s Evou a s nimi celé lidstvo hříchem přišli o možnost proměny z pozemšťana v nebešťana a tím i o reálný vstup do nebeských příbytků.

**DESATERO KOPÍRUJE OHRADU ZTRACENÉHO RÁJE,
ALE STROMEM ŽIVOTA JE KRISTUS.**

*Desatero nebylo dáno proto, abychom ho splnili,
ale proto, abychom si na něm uvědomili
svou naprostou nezpůsobilost a nedostatečnost
zalíbit se Bohu.*

V Kristu jsme vlastně skryti uvnitř Desatera,
neboť on je z definice své Božské podstaty
jeho naplněním.

Spasení je jen jedno a pro všechny stejné,
ale dědictví ve slávě je odstupňováno podle Božího soudu.

*To, co Ježíš za nás vykonal na kříži na Golgotě „de-jure“,
v posledku s námi stejně musí Duch svatý dokonat také „de-fakto“,
protože ke Stromu života s námi nemůže vejít nic nečistého.*